

Az Ige körül

„Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét. Erős szabadítót támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából... Téged pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétájának neveznek majd, mert az Úr előtt jársz, hogy elkészítsd az ő útjait” (Lk 1,68-69.76)

Ki az ünnepelt?

A főntebbi bibliai sorok Zakariás hálaénekéből valók. Az egyháztörténet Benedictus (latin szó, jelentése: 'áldott') néven hivatkozott rá, mivel ezzel a magasztaló szóval kezdődik. Ki is volt Zakariás és miért fogalmazta meg ezt a hálaéneket?

Zakariás pap volt, Erzsébet férje, Keresztelő János apja. Egy alkalommal épp szolgálatát végezte a templomi oltárnál, amikor megjelent neki egy angyal, s hírül adta azt, hogy fia fog születni. Zakariás számára nemcsak az volt furcsa és hihetetlen, hogy

egy anygallal beszélget (amire nyilván rutinszerűen végzett papi feladatai közben egyáltalán nem számított), hanem az ígért gyermekáldás is valószerűtlennek és abszurdnak tűnt a számára. Feleségével mindketten idős emberek voltak már, akik mindez idáig gyer-

mektelenül éltek napjaikat, s valószínűleg már bele is törődtek ebbe az állapotba. Nos, az angyal azzal díjazta a hit emberének hitetlenségét, hogy megnémította egészen addig, amíg az ígért tényleg be nem teljesedett. Zakariás kilépett a templomból, a kint lévő tömeg várta tőle az ígéket..., de ő csak mutogatni volt képes.

Teltek-múltak a hónapok, s kezdett látszani Erzsébet állapotán, hogy az angyal, bizony nem hallucináció volt csupán, amit pedig ígért, az sem egy ízléstelen tréfa volt, hanem egyre inkább valósággá válik. És eljött a várva várt nap, megszületett az ígért gyermek az idős házaspár vénsége ellenére. Isten ilyen: amit ígér, azt valóra váltja még akkor is, ha emberileg ez teljesen lehetetlennek tűnik.

A megszületett gyermeknek nevet kellett adni, amely esemény viszont a család környezetében lévő emberekből váltott ki csodálkozást. Erzsébet Jánosnak akarta nevezni a gyermeket – mert az angyal ezt adta parancsba Zakariásnak – de ez az ötlet erős ellenállást váltott ki a rokonságból. Ugyanis senkit nem neveztek így a családban, viszont a kor szokása szerint az apja nevét kellett volna kapnia. Így hát a legilletékebbhez fordultak, Zakariáshoz, az apához, aki egy írotáblára írva megerősítette az érthetetlen névválasztást: „János legyen a neve.” És ekkor nyílik meg a boldog édesapa hónapokig néma szája, s tör ki költői ünneplésben.

Ám – ahogy talán már e történet során megszokhattunk – ismét váratlan dolognak lesznek fültanúi e magasztaló ének hallgatói. Zakariástól azt várnánk mi is, hogy énekének középpontjában a gyermeke áll, akinek születéséről már rég lemondtak, s aki nem várt ajándékként érkezett a családba. „Áldott az Úr, hogy gyermeket adott nekem!” – énekelnénk mi Zakariás helyében. Ehelyett ő egy hosszú, cizellált körmondatban (amelyet főntebb helyhiány miatt nem idéztünk) valaki teljesen másról beszél! Úgy tűnik, hogy az igazi örömet, amely megtörte a néma csöndet, nem a saját fia születése okozta! Egy megváltóról énekel, aki által Isten meglátogatta népét, s aki által szabadulást, szentséget és igazságot ajándékoz az embereknek. Egy megváltó érkezéséről beszél múlt időben, ami már csak azért is érdekes, mert még valójában meg sem született. János születése után egy fél évvel történik csak meg az, amit ma már karácsonyi csodaként emlegetünk, és Jézus születéseként tartjuk számon.

Zakariás figyelme csak azután fordul saját gyermeke és családja felé, miután megünnepelte annak a gyermeknek a születését, aki a sajátjától jóval nagyobb jelentőséggel bír. Akkor látja meg saját fia helyét is ebben a jelentős üdvtörténeti eseménysorozatban: „*Téged pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétájának neveznek majd...*” Ő lesz majd az, akire Keresztelő Jánusként, az útkészítő prófétára fog emlékezni a történelem. De nem az ő érkezése lesz az ünnep, hanem azé, akinek az útját készítette: Jézus Krisztusé.

De tényleg így van ez? Jézus Krisztus születése a nagyobb ünnep ma, ahogyan azt Zakariás megélte annak idején? Hiszen ma éppen fordítva van: karácsonykor előbb ünnepejük a családot. Nekik veszünk ajándékot, ők vannak a középpontban. És ha marad idő meg kedv, akkor talán úgy marginálisan megemlékezünk arról is, akinek elvileg a születésnapját ünnepejük. Gyüle-

kezetünkben már negyedik éve tartunk Szenteste istentiszteletet. Ezáltal is arra indítjuk a családokat, hogy mielőtt egymás ünneplésébe kezdünk, ünnepejük meg azt,

akiről valójában szól a karácsony! És ne feledkezzünk meg Róla egész ünnep alatt sem! Csakis így lesz olyan valódi, Isten szerinti, őszinte örömmel teljes ünnepünk, amilyen Zakariásé volt. A környezetünkben ugyan mást tapasztalunk, de ne tartson ez bennünket vissza! Nincs attól magasztosabb ünnep, mint amikor a család együtt elmegy az istentiszteletre, s onnan kezdi az ünneplést, ahol annak oka és alapja hirdettetik; ahol együtt lehetünk magával az ünnepelttel, Jézus Krisztus nem látható, de érezhető valóságában.

Egyszer egy gazdag családban gyermek született, s meghívták az ugyancsak tehető rokonságot a keresztelejére. A hideg, téli napon érkeztek sorra a vendégek, s a hatalmas villa előterébe lépve rögtön a gyermekét karjaiban tartó édesanya nyakába borultak. Ő letette a gyermekét, hogy fogadhasa a népes számú meghívottakat, akik megérkezve lerakták a nem éppen outlet-ben vásárolt prémkabátjaikat, átadták méregdrága ajándékaikat, majd leültek a gazdagon megterített, ünnepi asztalhoz. Egyszer csak valakinek az egyre ünnepebb hangulat közepette eszébe jutott, hogy tósztot mondana a gyermek köszöntésére. „De hol is az ünnepe?” – kérdezték, majd elkezdték a gyermeket keresni a sok szobát sorra végig járva. Ekkor eszébe jutott az édesanyjának, hogy utoljára az előszobában látta, így hát odarohant. És megtalálta a gyermeket... megfulladva a drága kabátok és az ajándékok alatt. Mert az első vendég figyelmetlenül rátette az irhabundáját, a következők pedig azt gondolták, hogy nekik is ott kell lekabátolni és letenni, amit magukkal hoztak.

Talán erős a történet és karácsony ünnepéhez méltatlanul morbid. De vajon nem ilyené tesszük e mi magunk az ünnepet? Nálunk „nem fulladna-e meg” Jézus az ajándékok tömkelege alatt, s attól, hogy Rá egyáltalán nem szentelünk figyelmet? Tanuljunk hát az igéből, Zakariás példájából, s ünnepejünk elsősorban Azt, Aki nekünk is szabadítást, szentséget és igazságot hozott! Így kívánok mindenkinek örömteli karácsonyt, mert csakis így lehet valóban az!

Lénárt Tibor

ÁLDOTT, AKI JÖN

„És ezt kiáltották: Áldott a király, aki az Úr nevében jön. A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban!” (Lk 19,38)

Azt várjuk, aki jön, készülünk a fogadására, de sajnos napjainkban nem valakit, hanem valamit várnak az emberek. Várnak egy meghitt karácsony esti családi vacsorát ajándékokkal. Ennek az együttlétnak van szeretet-megnyilvánulása is, de nekünk, keresztyéneknek nem magát az ünnepet kell, hogy várjuk, hanem az Ünnepelet, Jézus Krisztust. Ő a mennybemenetel óta szüntelenül jön és közeledik felénk. De nem csak az ünnepeinkre vagy kiemelt eseményeinkre jön, hanem ez egy folyamatos

történés. És tudunk-e készülni a fogadására? Be tudjuk-e engedni őt a szívünk ajtaján?

Nincs olyan szakasza az életünknek, ahol Isten ne lenne velünk. Isten ugyanis nem hagyta magára a világot, mert szereti a ma élő embereket is. Ha Isten olykor el is rejtőzik, mégis ezernyi jelét adja, hogy szereti a mai embert, minden nap köztünk van, Ő mindig elérhető. Ne szűnjünk meg erőt meríteni az élő igéből! Ugyanis hálaadásra hív az ige mindnyájunkat ebben az adventi és karácsonyi várakozásban. Nincs olyan nehézség, amelyben ne nézhetnénk fel Jézusra.

Örömünk akkor lesz teljes, amikor visszajön. Meg kell tanulnunk helyesen, tiszta szívből, és mindenek felett való örömmel várni örömünk beteljesedésére. A várakozást széppé teszi, hogy mi tudjuk, kire várakozunk. Jézusra, akinél az advent beteljesedésének ajándéka van. A mi számunkra biztonságot, reményt jelent, hogy Istennél mindig van lehetőség az újrakezdésre.

Gáspár József

Templomot építünk

Templomépítők (Lehet-e bárkiből építőmunkás?)

Az új, vagy újdonság varázsa egy igen sokszor és sokak által emelgetett érzés, örömteli állapot. Emberi léptékkal mérve gyorsan számba vettem mi minden új dolog juthat egy életre. Kezdve a legapróbb dolgoktól a legnagyobb felé haladva, a teljesség igénye nélkül. Új ruhák, játékok, iskolák, munkahelyek, otthonok és az élet folyásával új ismeretségek, kapcsolatok, családtagok, érzések, meggyőződések. Mind-egyiket egyenként megéljük, mégis később csak néhányat találunk meg bevésődve az emlékeink kusza gombolyagjában. Egyet-egyét néha ki tudja, miért előveszünk, leporolunk, de újra élni már nem tudjuk, csupán kellemesen átjár minket, annak az izgalmas, várakozással és egy kicsi bizonytalansággal, kíváncsisággal teli érzésnek az árnyéka, amit akkor éreztünk, amikor az Új megérkezett az életünkbe. Természetesen, ahány életfolyam annyi féle, így mindenki a saját emlékfonalát gombolyítva tudhatja, mikor és hogyan érte őt utol ez a szivárványhoz

hasnólóan sokszínű érzés kavalkád.

Saját emléktáram polcain van néhány jól bevésődött alkalom. Kinek több, kinek kevesebb adatott ezekből. Mindannyian más utat járunk be. Hálás vagyok az Úrnak, hogy amikor visszatekintek a mögöttem elfolyó időbe, és átgondolom a magam mögött hagyott utat, felsejlenek még az újdonság örömeivel kapcsolatos emlékeim, mert biz' több is volt, amik ott sorakoznak a már bejárt út mentén, és amikre most hálás szívvel gondolhatok vissza. Sokan lehetünk abban a helyzetben, hogy ezt a "varázst" valaki mással együtt élhettük meg. Életem útikönyvének lapjairól a legkedvesebb fejezetek egyike, amikor megtaláltam azt a társat, aki most is velem van, a valakivel másként (nem családi kötelékkel) való ösztönös összetartozás érzése, akkor még új és meghatározó érzés volt. Akár csak új otthonunk birtokba vétele, ami az addigi közös életünk egyik gyümölcse és helyszíne mindennek, amire épp szükség mutatkozik. Amikor kell a béke szigete, menedék, néha közös öröm, időnként pedig vigasztaló szeretet színhelye. A szivárványon történő csúszdázás pedig akkor lett az életünk része, amikor megszületett a kislányunk, aki azóta is az idő múlásával egyenértékűen mindig valami új öröm forrása. A feltétel nélküli szeretet megtestesülése Ő, aki folyamatosan új feladatokkal lát el minket, és ugyanakkor mindig egy új szintre lépünk, ahogy Ő egy új életszakaszába ér.

A közelmúltban egy vele zajló esti beszélgetésen meséltem arról, mekkora csoda egy új épületet birtokba venni (főleg, ha az az ember önön keze munkája), milyen

megnyugtató mégis izgalmas egy biztos társat találni és mennyire fel-emelő a léleknek, az a szeretet, ahol minden jóval és rosszal együtt szereti egymást szülő és a gyermeke. Mindezek, a maguk első idejében az újdonság varázsával vegyültek el.

Hiszem, hogy a nemrég felszínre törő emlékezés, előkészítette a lelket az ismét elérkezni látszó élménynek. Mindennapjaink sodrásában azonban, sajnos hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy szükségünk van új örömek, új élmények megélésére.

Akinek megadatott tudja, milyen érzés egy új otthonba beköltözni. Ki ne szeretne volna az új épület tiszta illatát, a falak ragyogását a még ismeretlennek tűnő fényeket, ahogy játékosan megtörnek és körbeveszik a csodálkozó, olykor még hitetlenkedő új lakót. Az új otthon pont úgy küzd az elfogadásáért, mint az őt benépesítőket küzdenek az otthonra találás érzésének megéléséért. Ez a küzdelem mégis örömmel teli és újdonság. Amikor a tavalyi év novemberében az új gyülekezeti házat rendeztük be,

készítettük elő, épp úgy, mint az új otthon szokás, szinte el sem hittük, hogy valóban ott lehetünk. Nekem, aki nem is voltam annak a hosszú útnak és munkának a részese, ami ide vezetett, azoknak a csodát megélt testvéreknek a hálaadó érzéssel eltelt szíve volt a bizonyíték, akik azóta is sokat munkálkodnak és imádságban hordozzák a templomépítést is, hogy Isten otthon épít nekünk. Újat, szépet, jót, közöset, olyat, ami mindenki előtt nyitva áll.

Az építkezés, minden befejezett szakasszal látványosabbá válik. Azok a szakemberek, akik nap, mint nap előre viszik két kezük munkájával olyan, dolgot visznek véghez, amit az idők kezdete óta nagy megbecsülés övez. Az ő munkájukban testesül meg sokak imádsága. Talán minden helyére került téglá egy valahol ezért a temploméért elmondott imádság. Az emelkedő falak, elkészültével a környék látképét

szinte azonnal meghatározó torony, a robusztus tetőszerkezet és alatta a gyönyörűen megmunkált mennyezet arra várnak majd, amikor az őket építők befejezik áldott munkájukat, hogy egy család az újdonság varázsát átélve birtokba vegye őket. Érezze, hogy összetartoznak, az új otthonuk és ők. Lássák, hogy a fény nekik játszik a falon, hogy hívogató a bentről kiszűrődő kedves hangok egyvelege, hogy amikor kilépnek, az ajtón várják a viszontlátás meghitt élményét. Legyen ez a templom épp úgy öröm és bánat színhelye, az elcsendesülés helye, meghitt pillanatok és ünnepélyes alkalom tanúja, vigasztalást nyújtó menedék a gyülekezet számára, akár saját otthonaink.

Valójában ki is építkezik? Mit is építünk? Kinek is épül?

Lesz-e az új otthonban népes új család? Falakat építeni, téglát téglára helyezni, kötőanyaggal rögzíteni, újabb sorokat egyre magasabban ismételni kemény fáradságos munka, de az előrehaladás látványa motiváló és bátorítja az építőt, hogy haladjon tovább. Minden új sor téglánál közelebb kerülünk az áhított eredményhez. Aki néha jár az építkezés környékén láthatta, hogy nem egy nagy létszámú, mondhatni maroknyi csapat építi a mi új közös otthonunkat. Óriási munkát végeznek ők néhányan. Dacolnak az időjárás néha igen kegyetlen feljűk küldött fricskáival. Harcolnak az idővel és a körülményekkel. **A TEMPLOM MÉGIS ÉPÜL!**

Legyenek ők példaképek mindnyájunknak! Tudjuk, hogy ez a feladatuk, a munkájuk. Vajon az Úr nekünk milyen feladatot küldött? Emlékszem, amikor mi is egy

maroknyi csapat tagjaiként a még szinte félig kész gyülekezeti házban, cementes zsákok és malteros vödrök között adtunk hálát az Úrnak egy vasárnap délelőtt, ezért a kegyelemért, amiben részünk lehet. Azóta is minden vasárnap, hálaadó szívvel gondolok arra, hogy már nem csak az a maroknyi kis csapat érkezik meg ugyan oda, ahol annak idején pont ezért szólt az imádságunk. Van-e otthon család nélkül? Mit ér egy gyönyörű új ház, ha nem találja meg egy pont őt kereső család? Építómunkásainkról példát véve fogadjuk el, amivel Isten megbízott minket és dacolva a körülményekkel, az idővel kitartóan építjük gyülekezetünket, hogy legyen, aki belakja a lassacskán elkészülő templomot! Adjon erőt hozzá az Úr, és akár csak a munkásoknak, az a tudat, hogy a mi építkezésünk is tégláról téglára, de halad!

"Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá" (1Pt 2,5)

Olvasva az igét a 2017-es kártyanaptáron újra és újra kerestem magamat az igében, az igét magamban. Épüljek, tehát én magam is, hogy építhessek! Azt hiszem ez lett a végső magyarázatom.

Hogyan kezdjem? Mitől épül egy lelki ház? Ki építi azt? S mint ahogy az építkezéseken is van egy mérnök, aki már megszerzett tudásával és tapasztalásával vezeti az épülés folyamatát, úgy kaptam segítséget az Úrtól többedmagammal. A mi építésmérnökünk a gyülekezet lelkipásztorja, az építkezés pedig a Keresztkérdések 10 hetes evangelizációs sorozat va-

sárnap délutánonként. A sorozat minden egyes találkozásán kapok valami újat, valami olyan, ami előre visz, amivel egy sor téglát tehetek a saját magamban épülő lelki ház falaira. A központi téma, ami kitölti a 10 alkalmat, hogy ki is volt Jézus?! Márk evangéliuma van ebben segítségünkre! Lelkészünk és két lelkes "művezető" segítőtje a meghatározott tematika alapján ugyan, de hagyva nekünk, résztvevőknek elég mozgásteret a témában, kis csoportos beszélgetések segítségével próbálják a gondolatainkat rendszerezni, és az aznapi igei részekkel kapcsolatosan az érzéseinket feltárni. Nehezen megfogalmazható, ahogy a gondolatok formálódnak bennünk egy ilyen vasárnapi összejövetelen. Az újdonság varázsa ismétlődik bennem. Kíváncsian várom, hogyan haladunk tovább. Jézus keresése, felfedezése az építkezésünk biztos alapja. Nem mindenki ugyanarról a szintről kezdte a munkálatokat. Mégis az építkezés pora egyformán száll ránk és visszük haza vállainkon. Bizton állítom, hogy a

résztevéők mindegyike otthon is pakolja a téglát és szintezi új belső építményének most még talán csak éppen alakuló falait. A ránk hulló finoman szálló por bele megy a szemünkbe, a szánkba, megtapad a kezünk apró repedéseiben és magunkkal viszszük mindenhova. Remélhetően, néhol egy kevés lehullik belőle, és akire ráhullik, nem rázza le magáról. A találkozók kapott gondolatok szolgálnak kötőanyagként, hogy a mélyen belül, bennünk épülő tartó oszlopok stabilan állhassanak. Gondolati mélységekben barangolunk, külön-külön és együtt is épülünk. Téglák vagyunk szépen egymás mellé rendeződve. Az emlékeim közül leporolt alkalmak, amiket nem is olyan régen számba vettem, ismét rám találtak. Rá kellett jönnöm, hogy alig várom azt a pillanatot, amikor ismét birtokba vehetek egy új házat, a bennem épülő lelki házat, templomot, amit most a saját "kezemmel" építek. Jézus életének, kilétének megismerésében előre haladva, akár csak a gyermekeink felcseperedésének esetében, mindig új feladattal nézünk szembe, de a megoldás után megélhetjük az új szintre lépés örömét. Van-e, lehet-e hübb és állandóbb társunk az életben, mint Isten? Hiszem, hogy az egymásra találás öröméhez hasonló élmény az, amikor az Úr Isten is részévé válik az ember életének. A feltétel nélküli, eredendő szeretet végighúzódik Jézus emberek között eltöltött életén és a halálán is. Ezzel a szeretettel nem lehet betelni, akárcsak a gyermeki- vagy szülői szeretet, örök érvényű ez is, akár hányszor is ismételjük meg hibáinkat.

Az evangelizáció sok féle lehet. A sorozat feléhez érve, köszönettel fordulok a megvalósítókhoz és mindenkinek azt kívánom, hogy hasonló módon találkozzon az Úr által neki szánt megismeréssel.

Higgyük hát el, **ÉPÍTŐ BÁRKIBŐL LEHET!** A legtöbb építkezés nem ér véget, amikor az épületet befejezik. Mindig adódik alkalom, hogy tegyünk hozzá, javítsunk rajta, tágasabbá, saját magunk számára szebbé tegyük. Ilyenek a templomaink is, legyen szó bármelyik fajtájáról! Az Úr Isten áldását kívánom minden szorgos építő munkásra, bármely templomot is építi! Építeni, maradandót alkotni, új útra lépni, társra, otthonra találni ezekből fakadó ÚJ örömet megélni mindenki számára küszöbön álló lehetőség! Mi döntjük el élünk-e vele és részesei leszünk-e a bennünket körülvevő, várakozó örömök valamelyikének.

Madar-Nemes Edina

Visszapillantó

Lassan egy évet tudhatunk magunk mögött önálló egyházközségként. Különös érzés, hogy miközben más gyülekezetek többszáz éves múltjukra gondolnak és adnak hálát egy-egy erre rendelt ünnepi alkalmon, addig mi még csak az első gyertyát gyűjthetjük meg képzeletbeli születésnap tortánkon. Én azonban úgy gondolom, hogy az időszak rövideje nem korlátozza a hálaadásra okot adó események számbavételét,

hiszen – talán sok gyülekezettel ellentétben – bennünket gazdagon megajándékozott az Úr ebben az egy esztendőben is.

És hogy e számadás miért éppen a „Templomot építünk” rovatban szerepel? Nem meglepő módon azért, mert egész évünket az építkezés jellemezte. Én, aki családommal együtt minden nap „testközelből” láthattam ezt a folyamatot, nem is tudok máshogyan gondolni erre az évre. Mindennapjainkhoz az építkezési zajok, kalapálás, fúrás-faragás adták a háttérét. S közben láthattuk, ahogy felemelkednek a templom falai, fölkerül a toronysüveg a helyére... és meg-megállva esténként a még föl nem szerelt bejárati ajtóban, odaképzeltam a népes gyülekezetet a még nem létező padosorokba. Beleborzongok, hogy ami most még csak képzelet, egy év múlva ugyanolyan megszokott valóság lesz, mint az, hogy a saját gyülekezeti házunkban lehetünk. Hatalmas az Úr!

Igen, az évet az építkezés jellemezte, de nemcsak a templomé, hanem a gyülekezet építésé is. Ahogyan szívet melengető volt látni a téglából épült falak növekedését, ugyanúgy hálára indít a gyülekezet „élő köveinek” egymásra épülése is. Mert lettek az idén új testvéreink, gyülekezetünk új tagokkal gazdagodott, akik ezt az épülő templomot sajátjukénak, gyülekezetünket lelki otthonuknak tekintik. Akik azért vannak itt közöttünk, velünk együtt, mert megtaláltak valami olyat, amit máshol nem: elfogadó szeretetet Isten jelenlétében; békességet, amely elkísér a zaklatott hétköznapiakban is; válaszokat olyan kérdésekre, amiket eddig nem mertek föltenni vagy nem volt lehetőség rá.

Az autó visszapillantóját nem arra használjuk, hogy lássuk, mekkora út van mögöttünk, hanem arra, hogy felmérjük a mögöttünk levő veszélyt s meg hozzunk egy döntést, hogy elvégezhetünk-e pl. egy előzési manővert. Ugyanúgy nekünk is e visszapillantás a hálaadáson túl döntések meghozatalát kell segítse a mögöttünk hagyott tapasztalatok alapján. Látnunk kell a hiányosságokat is, észre kell vennünk, ha a nagy igyekezetben esetleg elhajlunk Isten ígéjétől vagy olyan sodorba lépünk, ami ellentétes az evangélium tanításával. Éppen ezért a jövő esztendő (és minden egyes esztendő) missziói munkatervét (ami meghatározza az előttünk levő elvégzendő feladatokat) a változás és változtatás kell, hogy meghatározza. Mert az építkezés nem fejeződhet be! Ugyan lassacskán elcsitulnak a szerzőszámok zajai, eljön a templomszentelés magasztos pillanata, de a gyülekezet ebben a földi létben nem fog soha eljutni arra a szintre, amikor a tükörbe nézve azt mondhatja: „Immár készen vagyunk.”

Presbitériumunk jó néhány olyan határozatot fog hozni ezzel kapcsolatosan, amik ebbe az irányba mutatnak: gyülekezetünk ne egy népegyházi, szolgáltató gyülekezet legyen, amely már képtelen a növekedésre és további épülésre, hanem evangéliumi, hitvalló, folyamatosan épülő közösség legyen. Hiszem, hogy Istentől rendelt küldetésünk élni azzal a szabadsággal, amit új egyházközségként kaptunk erre nézve, s akár irányt mutassunk azoknak a gyülekezeteknek is az evangéliumi megújulásra, amelyek sokszázéves hagyományaiktól megkötözöttek eddig ezt nem tudták vagy nem merték megtenni. Segítsen ebben mindnyájunkat a Hatalmas, és tapasztalja meg mindenki a megújulás és folyamatos építkezés áldását a következő években, évtizedekben! A visszapillantóban mindig lássuk meg az előttünk lévő célokat is!

Lénárt Tibor

...és hogy Isten miképpen épít bennünket, arra legyen bizonyosság a KeresztKérdések evangelizációs sorozat egyik résztvevőjének verse, amit maga az evangélium ihletett:

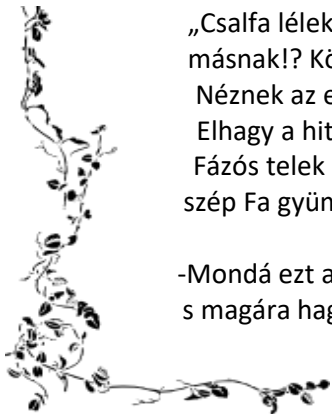
Mónok Gabriella: Törékeny élet

Ember, ki vándorolsz hosszú éveken át,
Talpad alatt a Föld, ha megremegne tán,
Tudd, Hozzád szól a moraj, mi hangzik az
aprányi, szélfúttá homokszemeken át, s
Üvölti Neked! Érted! Hallgasd meg az Úr
Szavát!

Bűnök, mint freskók, díszítik a szíved falát,
és burjánzik az elhallgatott szó, a métély,
mely romba dönti a lelked élő templomát!
Tested elkorcsosul, és nem lesz, ki reád vár.
A szeretet helyett a düh és félelem az, ami
Hazavár!

Hallgasd magad, érezd át, ki egykor voltál:
a gyermek, ki naivan hitte, mindenki jót ad,
a fiatal, ki dühét lenyelve, feladta bosszúját.
Hidd el! Mindenki benne van a jóság, de
a Kígyó ezernyi arca mögött ott lapul az ősi
Gonoszság:

„Csalfa lélek, kevély ember vagy irigye vagy,
másnak!? Könnyű préda vagy eme világnak!
Néznek az emberek, de nem téged látnak?
Elhagy a hited, ha mindig fejedre vágnak?!
Fázós telek - tudom - lelakják a lelked, eme
szép Fa gyümölcsét eszegezd csak, Lelkem.”-

-Mondá ezt a Kígyó, majd komótosan elment,
s magára hagyta végleg az Istenarcú Embert!

Üzenet

Bevallom, nem tetszik, hogy már szeptember végén megjelennek a boltokban a csokimikulások, az üzleteket színes, csillogó gömbökkel díszítik fel és elindul a kinek-mit-vegyünk hadművelet. Azon túl, hogy ez a fogyasztói társadalom része és el kell fogadni, számunkra, keresztények számára is lehet fontos üzenete. Úgy érzem, sokszor siettetjük a dolgokat. Gyülekezetben is megtapasztaltam, hogy ahelyett, hogy minden gyereknek megadnánk, hogy élje azt az életet, ami az életkorának megfelelő, a gyerekeket felhúzzuk serdülőnek, a serdülőket ifinek, az ifiket felnőttnek, és közben milyen büszkék és boldogok vagyunk, hogy hozzánk milyen érett és komoly fiatalok járnak. Pedig csak arról van szó, hogy mi akarjuk az időt siettetni. Legalább az Adventet meg kellene várni a készülődéssel.

Aztán az is kérdéses, hogyan fogjuk fel ezt a készülődést. Becsapjuk egymást és magunkat, mikor azt hangoztatjuk, hogy a szeretet a lényeg, de a következő mondatban már arról beszélünk, hogy kinek mit vettünk. Belenyugszunk? Beletörődünk? Bosszankodunk? Idén valahogy belém villant egy gondolat. A készülődés áldássá válhat. Ahogy a végzős középiskolások készülnek hetekig-hónapokig a szalagavatójukra,

ahogy sokszor mi is készülünk egy rokonunk vagy jó ismerősünk nevezetes, kerek születésnapjára, úgy készülhetünk most is egyházunk, hitünk egyik legfontosabb ünnepére. Fontosak lehetnek az ajándékok. Szeretetünket fejezhetjük ki vele. Akármelyik hétköznap nem adunk egymásnak ajándékot. Rendszerint kivárunk egy alkalmat. De bármilyen hétköznap ünneppé válhat, ha ajándékot kapunk.

Az ünnep méltó megéléséhez idő kell. Idő kell a bevásárláshoz, a takarításhoz, a menü elkészítéséhez, a lakás dekorálásához. Ugyanúgy idő kell ahhoz is, hogy átgondoljuk, hogyan vezetett minket Isten gyerekkorunk óta mostanáig. Vagy hogyan formált, alakított azóta, hogy megismertük, szívünkbe fogadtuk, döntöttünk mellette. Ha csak az elmúlt egy évet nézzük, mi az, amit megköszönhetünk neki, mi az, amiért hálásak lehetünk. Vagy mi az, ami fájdalommal tölt el, amit nem értünk, aminek a titkát még ő őrzi.

Számomra idén az ünnep üzenete a remény. Akármennyi fájdalmas emlékem is kötődik a karácsonyhoz, Isten képes a sebeket begyógyítani. Kedves testvérem, ezt üzeni a számodra is. Ő látja a könnyeket, látja a fájdalmat, a magányodat. De pont azért jött el, hogy megvigasztaljon, hogy magához öleljen. Hogy Vele többet ne legyen magányos a karácsonyod.

Matusik Ágnes

Isten előtt a gyülekezetben

A keresztség sákramentumában és áldásban részesült:

- október 21-én Török Csongor Zétény és Pál Noémi
- október 28-án Vidám Vilma Katica

Házasságkötésükre Isten áldását kérték:

- augusztus 31-én Dancs Dániel és Cseh Viktória

Isten vigasztalását hirdetve búcsúztattuk:

- október 25-én a 70 éves Bán Ferencet
- október 26-án a 68 éves Németh Istvánné sz. Sipos Magdolna Editet
- november 14-én az 53 éves Breczkó Endréné sz. Boros Csillát
- november 22-én a 71 éves Brendt Istvánt

RefErdő A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monorierdői Református Missziói Egyházközség Presbitériuma

Felelős szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor

Állandó munkatársak: Gáspár József, Matusik Ágnes, Madar-Nemes Edina

Tel.: 06 29 788-264

Mobil: 06 30 994-2539

E-mail: monorierdo@reformatus.hu

Honlap: www.monorierdo.reformatus.hu